

ĐC

272

ÔNG

# Miền phù sa

Thơ



vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

HẢI ĐƯỜNG

8/15/92 2.1  
DC. 85C 72  
M 305 PH

# Miền phụ sa

Thơ

AC: 272  
THƯ VIỆN  
HẢI ĐƯỜNG

THƯ VIỆN  
HẢI ĐƯỜNG

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC  
HÀ NỘI 2002

## Giấc mơ của bác thợ cày

Cây bao tuổi mà bóng trùm rợp mát  
Mặt trời rắc lửa khắp đồng xa  
Phanh áo ngực quần xắn quá gối  
Bác thợ cày ngủ ngon như ở nhà.

Trâu no cỏ đứng nhai trầu bồm bồm  
Dông tai nghe vọng tiếng máy cày  
Chim bói cá xập xòe mặt nước  
Vụt bay lên chấp chới cành đa.

Bác thợ cày ngủ ngon như ở nhà  
Thanh thảo ngả đầu trên nón lá  
Hương cỏ mặt thoáng bay trong gió  
Ca nước chè xanh ngát một vùng quê.

Đồng trái dài tí tắp ngoài kia  
Con sáo sang sông rơm vàng kết tổ  
Lũ cá trạch tìm rãnh cày đến ở  
Chú tôm xanh bung nước dưới chân vè.

Môi sá cày hần nếp nghĩ suy  
Thương cây lúa bỏng tay người cuốc góc  
Ruộng lầy thụt máy cày chưa tới được  
Người đồng chiêm ưa mặc áo nâu xồng.

Ôi thiên nhiên hào phóng buổi trưa nông  
Bức tranh quê đậm đà hương sắc  
Cây bao tuổi cho đời bóng mát  
Bác thợ cày tỉnh giấc. Nắng lung linh...

## Nét quê

Tưởng nhớ nhà thơ  
Nguyễn Khuyến

Vườn Bùi, ao thu, ngõ trúc  
Vợ hiền thất lưng bó que

Ngày cù công thành danh toại  
Quan trạng vinh quy về làng  
Chân đất bờ ao khắp khênh  
Da trời xanh một nét quê

Thơ buồn vịnh ông Phong đá  
Câu đối viếng anh thợ rèn  
Cho chữ chú hề hòm của  
Khắc khoải niềm đau nhân gian

Còn lấm cảnh đời đen bạc  
Quan tham lại nhũng, dân cùng  
Mũ áo mà chi cô bác  
Thôi cùng sung chất gừng cay

Nước lụt Hà Nam thuở trước  
Sóng vỗ một miền ký ức  
Chuyện cụ Tam Nguyên làng Và  
Vẫn say miếng trầu bà kể

Cuộc đời bao phen dâu bể  
Hồn quê sáng mảnh trăng ngà.

## Độc trạng

Dẫu là Trạng nguyên hay Trạng dân phong  
Nào ai đứng trên thiên hạ  
Giai thoại nghìn năm dân dã  
Cảo thơm lần giở sớm xuân này.

Trạng Lợn, Trạng Quỳnh,  
Trạng Vật, Trạng Gấu...  
Bạn cùng dân khóc cười muôn thuở  
Ghét hư danh, trọng điều nhân nghĩa  
Đốt nến đời đổi lấy những đam mê.

Kiếp rước vinh quy không quên nẻo đường về  
Thất thế sa cơ trăm họ còn bái vọng  
Gấm lụa Vua ban dễ đâu thành ông Trạng  
Nhớ ai xưa canh cử, chẵn tầm.

Người nổi tiếng, người chưa từng nổi tiếng  
Ai lâu son gác tía võng điều  
Bao thế kỷ trôi qua người đời còn nhớ  
Những tuổi tên chưa phong Trạng bao giờ.

## Hương xưa

Làng ta bây giờ tre trúc trôn đầu  
Để những trưa hè lặng thình gạch ngói  
Lặng thình con đường bê tông nắng lóa  
Nhà mái bằng san sát dọc triền sông

Vắng tiếng va gàu thành giếng đá ong  
Giếng khoan đầu nhà, máy cày đầu ngõ  
Giậu cúc tần năm xưa thành nổi nhớ  
Tơ hồng ơi vương vấn chốn quê nào.

Những chiếc áo nâu phơi dọc con sào  
Vai áo bọt hần đôi miếng vá  
Khói bếp hoàng hôn thơm từ mái rạ  
Lối nhỏ ngập ngừng hương vườn xưa



Bỗng giật mình tiếng sấm đêm mưa  
Cha già không lo bằng nhà dột  
Giờ cửa rộng nhà cao mà suốt đêm thao thức  
Cõi xa xăm mong cha bình tâm

Làng bây giờ mùa hoa cải bên sông  
Vẫn rắc vàng đôi bờ xanh mê mãi  
Mấp mô sá cây, người xứ đồng, đất bãi  
Chát ngọt chè xanh câu nói giữa dạ mình

Làng vẫn nghìn năm trong trẻo giữa  
thiên nhiên  
Giọng nói vẫn như xưa không gì đổi khác  
Nhưng mãi cứ băng khuâng nuối tiếc  
Trúc xinh ơi có đợi đầu đình?

## Miền phù sa

Cây đa cũ, bến đò xưa  
Hòn làng trong suốt đôi bờ nhân gian  
Từ trong lấm láp tro than  
Mà nên cổ tích, nên làng, nên quê  
Người như cỏ mọc bờ đê  
Kẻ như hòn đất rơi về tháng năm  
Sá cây ký ức xa xăm  
Hằn sâu trong cả dáng nằm cha tôi  
Mẹ về nón lá áo tơ  
Cánh cò chớp sáng những lời ru con  
Tháng ba ngày tám mỗi mòn  
Chân run, tay bới tay bòn bờ ao  
Rỗng lòng thúng mủng năm nao  
Tưởng như một giấc chiêm bao kiếp người  
Vẫn là quê đây quê ơi  
Lời ăn tiếng nói đất người đồng chiêm  
Tôi - hòn đất ả vện nguyệt  
Về quê tìm lại một miền phù sa.

## Quan họ ở cao nguyên

Gió hiu hắt bầy dơi đi trốn nắng  
Chim bắt cô đậu xuống vai gùi  
Hạt ngô giống gieo cùng hy vọng  
Khe núi sương mù như bốc hơi.

Giấc mơ bông bênh đêm chơi vơi  
Thung lũng hẹp cứ ù ù xay lúa  
Gió nhớ ai bập bùng khe cửa  
Khăn thương ai tím tái hoa bìm

Nơi em về thưa vắng tiếng chim  
Bông lau xám một thời hoang dã  
Chấp chới cánh dơi bay ra từ mùa hạ  
Dải mây buồn khép lại những ngày đông

Có một ngày mây trắng ngả sang hồng  
Bên khung cửa nón ba tầm trảy hội  
Cái nhớ cái thương tìm nhau bên suối  
Nhịp cầu cong giai điệu cứ gập ghềnh

Nơi em về tiếng hát đầy nương  
Ríu rít bàn chân trẻ nhỏ  
Trái hết lòng nhau như luống cày mới vỡ  
Hang dơi bập bùng ấm lửa mai sau

Cánh dơi chiều ngơ ngác ngọn cau  
Trầu cánh phượng cũng say mùa trỉa bắp  
Nụ cười ấy bây giờ mới gặp  
Ngô nướng vàng thơm vạt áo người ơi  
Quan họ hát về miền đất mới sinh sôi...

## Có một Hà Giang

Dẫu lần đầu đến với Hà Giang  
Câu thơ tôi suốt đời mang nợ  
Hoa ban trắng lẫn thơm mùi cây nhựa  
Cánh ô xòe câu hát mãi thương nhau.

Nơi dòng sông biên giới địa đầu  
Soi bóng núi những vòng cung đối mặt  
Giòn vỏ ngựa trập trùng Ải Bắc  
Cuối cánh rừng tiếng súng vọng đêm đêm.

Có một Hà Giang đây áp tiếng ve ngân  
Hoàng hôn lắng. Người Mông lên chốt  
Ngày tra rẫy, đêm lửa hồng thao thức  
Sắc áo chàm xanh lại những nương ngô.

Có một Hà Giang thế trận mấy mùa qua  
Sau cột mốc bóng thù luôn lẫn quất  
Điếu cày rít, rượu nồng uống bát  
Súng trên vai bay bổng điệu khèn.

Có một Hà Giang nhịp thở vẫn bình yên  
Con sông ngủ gối đầu lên cát  
Cuộc hành quân bao nẻo đường trận mạc  
Chiến sĩ biên thù áo bạc giữa ngàn lau.

## Đôi mắt

Ông già mù cuộc đất  
Bỏ lỏi một mặt trời

Chim khôn về gieo hạt  
Hoàng hôn khe khẽ rơi

Bò hóng để dành gác bếp  
Chim khôn không nhâm hạt lép

Bâng khuâng ông già cố tích  
Mai mùa thu hoa mướp vàng...

Tiếng chim tí tách hạt mầm  
Ông gieo cái nhìn vào đất.

DC: 77  
T. U. - VIỆN  
TỈNH HÀ NAM

T. U. - VIỆN  
TỈNH HÀ NAM

2-411

## Ngõ quê

Còn se se lạnh ngày đông  
Bé thơ đã mộng trái hồng trên môi  
Tháng Giêng như một vành nôi  
À ơi... con nước ru hời... lơ thơ.  
Hoa đào riu rít cành tơ  
Vàng ươm trâu lá ngấn ngơ giữa giàn  
Lúa đan tay đứng thẳng hàng  
Lay phay mưa bụi giăng màn trời xa  
Ánh ngày nghiêng xuống cùng ta  
Hong khô vạt áo sương sa ướt dầm  
Ngọt bùi thơm dẻo ta cầm  
Nhớ khi sóng vỗ ngang tầm cò bay  
Dáng cha còng xuống sá cày  
Trên lưng mẹ địu bao ngày gió mưa  
Tre làng kể chuyện ngày xưa  
Bờ đay chằng vông bốn mùa nên xuân  
Ai ươm tơ giậu cúc tần  
Ngõ quê anh lại một lần đợi em.



## Ngày xưa, anh lặn thăm...

Nửa đời lặn ngụp với đồng chiêm  
Lạ chi nữa con người như hòn đất  
Sớm chưa lặn thăm gieo hạt  
Bông lúa thơm chín đợi mười chờ.

Nhưng cuộc đời không đơn giản thế  
Người ta tung hô anh:

    người đánh thức đất đai  
    nhà nông học thiên tài  
    ý chí thép

Hiện thân những gì tốt đẹp...

Anh được mời đi báo cáo

Quay phim, chụp ảnh, tham quan

Qua lớp, qua trường đào tạo

Kéo anh ra khỏi luống cày

Anh trở thành câu chuyện của hôm nay  
Thế giới những năm đầy biến động

Kẻ khùng bố và những tên lái súng  
Hiểm họa lơ lửng trên đầu thủng tầng ô-zôn  
Chuyện trong nước nóng bỏng Tây Nguyên  
Cà phê trượt giá và những kẻ vượt biên...  
Thái độ của chúng ta! - anh cao giọng.

Ngày mai

Trong buổi giao ban hay hội thảo  
Anh lại đăng đàn về đất nước, nhân dân  
Người ta đón chờ anh - nhà hùng biện.  
Đón chờ anh - con người thực tiễn  
Những tràng vỗ tay không chút ngập ngừng  
Không ai biết

Ngày xưa

Anh lặng thầm như đất  
Góp cho đời hương thơm cỏ mật.

Thêm một người nói hay

Những bạn nghèo ngày xưa mất một thợ cày  
Đồng dưới bãi trên vắng bàn tay làm lụng.

Và đêm nay

Giọng nói quen quen trên truyền hình...

Tôi gặp lại bạn nghèo xưa

Chợt nhớ năm mất mùa cánh đồng xơ xác lá  
Bỗng giật mình trước những gì trơn tru,  
lưu loát quá.

## Ngang trời

Tặng VŨ HOÀNG MINH

Những khu nhà chín tầng, mười một tầng  
Phố mới Linh Đàm mai ta về ở  
Nhà mới xây  
Cây mới trồng  
Đường mới mở  
Khoảng trời trên đầu đường như cũng  
xanh non

Anh kỹ sư xây dựng tuổi hai mươi  
Cuộc thử sức đầu tiên trên công trường kỳ vĩ  
Những cần cẩu vút cao như cánh tay thế kỷ  
Máy đóng cọc  
Máy trộn bê tông  
Những chuyến xe ben hối hả  
Còn những gì không có trong bản vẽ?  
Kỹ sư cười hiền:  
- Đáng kể chỉ anh  
Nghề xây dựng toàn xi măng, sắt thép.

Tôi đã thấy những đêm đông giá rét  
Giọt mồ hôi thợ hồ lấm lem bụi cát,  
Tôi đã gặp giữa trưa hè bóng râm  
Cô thợ quét sơn áo ướt như mưa  
Nghịch lý cuộc đời đâu dễ đem chia.

Không máy vi tính nào tính nổi  
Những lo toan, buồn vui,  
những dềnh dàng vô lối  
Giàn giáo cứ cao lên kiêu hãnh ngang trời  
Bỏ lại phía sau những đố kỵ, hẹp hòi  
Bỏ lại phía sau những cái "bẫy người"  
Quả đắng trong lời mời trợn trư, chín đỏ

Nhưng mà thôi, giữa dòng đời hối hả  
Ta lại về trong bè bộn tháng năm  
Uống chén rượu sông bên bán đảo

Linh Đàm

Và đón ngày mai  
Tiếng khóc trẻ thơ vỡ ra từ những ô cửa sổ  
Trên cao ấy như chim có tổ  
Ta lặng thầm gom những sợi rơm.

## Ngày xưa

Chuyện xưa kể lại  
Có một ông Phật rời khỏi Tòa sen  
Nhân danh công lý  
Tìm sự hoàn thiện nơi con người.

Ngày xưa  
Có một ngôi sao đêm đông vụt cháy  
Bàng hoàng đánh thức u mê  
Thế gian ơi người đẹp không ngờ.

Ngày xưa. Ôi ngày xưa!  
Tôi với em bé nhỏ  
Nép vào nhau không tránh nổi mưa  
Ta qua sông khi cầu chưa bắc  
Ta già còm khi đồng chưa gặt  
Ta tìm nhau mắt vẫn dõi nơi đâu.

Tôi có một ngày xưa  
Tóc râu ngô đánh dậm ao làng  
Suốt đêm nghe cú rúc  
Tưởng đời mình trói chặt gốc tre.

Em có một ngày xưa  
Trăng hồ Tây soi Thăng Long nghìn tuổi  
Nhìn đường rộng thênh thênh mà ngân ngại  
Chân trời nào sẽ đón đợi ta?

Ngày xưa  
Rồi tất cả trở thành quá khứ  
Còn lại tình yêu  
Nở hoa bất tử  
Không chấp nhận những gì xưa cũ  
Dù cũ xưa một trái đất này.

Phật tử bi xin Người mở vòng tay  
Đón nhận những đứa con lầm lỗi  
Đã thâm mong: Bao giờ cho đến ngày xưa?  
Đã yêu bằng trái tim ngoài cửa Phật  
Và thâm gọi đó là Hạnh phúc.

## Hàng xóm

Người về mua đất dựng nhà  
Cùng chung lối ngõ bung ra mặt đường  
Nhà người kín cổng cao tường  
Nhà tôi lúp xúp bốn phương gió lùa  
Nhà người năm nắng mười mưa  
Nào ai hay biết khi mùa đang qua  
Vàng hoa cúc, tím hoa cà  
Ai mừng rỡ, ai xót xa gọi mùa  
Nhà tôi bên lối vào chùa  
Rêu phong mái cổ thâm u cửa thiền  
Chẳng mơ một bước lên tiên  
Thèm cơn gió mát về bên giếng lạnh  
Cách nhau chỉ một tấm màn  
Hàng xóm ơi có để dành trầu cau  
Biết đâu, ừ nhỉ, biết đâu  
Có người thưa chuyện mai sau hai nhà  
Sân chùa xào xạc lá đa...

## Sau lũ

Giận chi trời đất sông ơi  
Rừng xa trút lá ngang trời mưa giăng  
Tre già ôm những thân măng  
Ào ào thác lũ cuốn phăng, dập vùi

Tên sông Phó Đáy ngậm ngùi  
Tên quê lớp lớp sa bồi nghìn năm  
Bao lần gió dập mưa chan  
Giờ thêm lũ xoáy bản làng xác xơ.

Cầu qua sông chẳng gặp bờ  
Xót xa đôi nhịp chơ vơ giữa dòng  
Vành khăn trắng. Trắng vành khăn  
Qua thời loạn lạc, chiến tranh. Đâu ngờ!...



Tôi ngồi lắng nhịp sóng xô  
Nhớ khi bóng cọ xòe ô che đầu  
Lũ tan bọt sóng đỏ ngầu  
Bâng khuâng lời hẹn qua cầu gió bay

Sông sâu nước cả ò ò đây  
Vẫn là máu thịt đất này quê hương  
Người thương càng ngắm càng thương  
Kìa trăng sau lũ như gương lại lành.

## Nhà báo

1

Điệp khúc hằng ngày,  
hằng tuần,  
hằng năm...

Khúc nhạc trầm bản thảo  
Đọc ngược đọc xuôi bao nhiêu báo cáo  
Hối hả lên tàu ngược Bắc, xuôi Nam  
Đến nơi sơn cùng thủy tận  
Chữ như kiến bò lổm ngổm đặc số tay  
Bạn bè, vợ con ai có hay  
Những con số si mê như bùa ngải  
Mẫu tin ngắn cũng xóa đi viết lại  
Bạc tóc cùng sự kiện đêm đêm.

## 2

Chẳng là vua cũng "tối bữa quên ăn"  
Đêm tỉnh giấc mờ hôi đầm lưng áo  
Bởi cái ác nhiều khi biến ảo  
Nhiều khi nhân danh, trơ tráo  
Như lũ chuột thản nhiên đánh cắp mùa màng  
Anh dần bút trước bao điều nghịch lý.

## 3

Nhưng hỏi ai hạnh phúc hơn anh  
Người đứng khuất sau lễ đài chiến thắng  
Từng rơi lệ trong niềm vui gặp mặt  
Từng đón đau trước bất hạnh, chia lìa.  
Người oan khuất đã tới bờ công lý  
Người hy sinh vừa được đáp đền  
Có thể bắt đầu từ một dòng tin  
Một phóng sự thổi bùng cơn gió lớn

## 4

Người ở giữa muôn người thương mến  
Vẫn suốt đời anh tìm đến CON NGƯỜI.

## Thưở ban đầu

Nhớ một thời làm báo Công binh

Ba mươi năm mà như chuyện ngày xưa  
 Ngày chúng tôi làm Bản tin binh chủng  
 Từ chiến trường ra áo còn vương khói súng  
 Trường ốc chưa qua đâu dám nhận "Nhà".

Nhà báo, nhà thơ, họa sĩ... chẳng đâu xa  
 Mấy anh lính bốn mùa cơm đại táo  
 Rượu uống với lương khô bàn chuyện Không,  
chuyện Lão  
 Mấy "em nuôi" len lén bầm nhau cười.

Xuống đơn vị về chia "lộc" khắp nơi  
 Thuốc lá cuộn, "chè ba hào" - những đêm  
không ngủ  
 Người ta viết điều tra, phóng sự  
 Mình loay hoay tin vẫn không thành.

Bản thảo loảng ngoảng chữ đỏ, chữ xanh  
Một dấu phẩy bất phân thắng bại  
Tổng biên tập xử hòa: "Thôi đoạn này  
gác lại!"  
Báo phát hành, bài viết hóa ra... hay.

Cứ thế i-tờ trang viết đầu tay  
Học bạn, học thầy mà nên trò trống  
Chúng tôi những phóng viên binh chủng  
Một cái tên khiêm tốn giữa Làng.

Ba mươi năm, nào xóc lại hành trang!  
Dấu phía trước con đường còn dài dặc  
Nhưng bạn ơi, Bản tin xưa vẫn nhắc:  
Xin đừng mê mãi thuở ban đầu.

## Lời riêng

Đêm nay thức đón giao thừa  
Bạn say câu chuyện ngày xưa với rừng  
Con nai ngơ ngác lòng chung  
Hoa ban trắng ở lưng chừng cầu Sli.

Cánh ong lạc dấu mùa đi  
Bạc màu áo lính chẳng vì riêng ai  
Ngọt bùi măng trúc, măng mai  
Lên ngàn nắng sáng hai vai nặng gùi.

Chuyện buồn chẳng kể khi vui  
Rượu nồng đêm lạnh tiếng cười chông chênh  
Nỗi đau ủ giữa ngực mình  
Thương nhau cạn ánh mắt nhìn xa xôi.

Bạn ngồi như tạc bên tôi  
Cời than lửa ấm khoảng trời tay hơ  
Cái riêng ngày ấy... bây giờ  
Nhịp cùng năm tháng câu thơ gập ghềnh.

Cháy lên ngọn lửa đời mình.

## ĐƠN CA

Nhiều đêm  
Ca sĩ đốt ngực mình  
Trong đăm mê  
                    lửa cháy!

Cả rạp hát lên cơn sốt  
Tròng trành gương mặt  
Tròng trành sóng hoa  
Môi người bóng rát

\*

\* \*

Em trở về nhà  
Căn gác nhỏ canh khuya  
Khi phấn son lau sạch  
Khi những bó hoa ngái ngủ trên sàn  
Tiếng vỗ tay giờ đã đóng băng  
Sự thật, nhiều khi, lạnh buốt.

Nỗi cô đơn không thể nào quen được  
Lại mong tới ngày mai  
Em lại đốt ngực mình  
Và nói với mọi người:  
- Tốt cùng cô đơn là ngọn lửa.

## Cô giáo vùng cao

Cô giáo vùng cao toàn con gái miền xuôi  
Lên Mèo Vạc mười năm đã quen rừng,  
Sớm đông sương giăng, đêm hè mưa xối  
Lửa bập bùng áo ướt lại khô.

Quen những bản làng ngược cổng trời xa  
Dốc đá chênh vênh bàn chân rớm máu  
Con đường mòn tháng năm in dấu  
Gửi chữ trên vai đi về phía mặt trời.

Và thác đổ bầy ngựa tung bờm trắng  
Hang động lung linh nhũ đá treo đèn  
Bãi địa lý nặng ân tình sông núi  
Đất ông bà đâu cũng giang san.



Và các em ríu rít buổi tan trường  
Những Giàng Tánh, Thào Sơn, Mùa Sá...  
Em đứng đó như tán rừng biếc lá  
Bốn mùa xanh rợp bước chân son.

Chỉ một điều chẳng thể nào quen  
Trăng cứ sáng lệch bên ngoài liếp cửa  
Mình em chờ cơm, mình em so đũa  
Tiếng yêu thâm chốc đã... mười năm...

## Vọng phu

Những mùa đi biên biệt tin chồng  
Nàng hóa đá, hóa thân vào năm tháng  
Hoa trấu biên cương mùa này nở trắng  
Ôi Kỳ Cùng, thao thiết một dòng sông!

Những mùa đi biên biệt tin chồng  
Mai con lớn hiếu giùm lòng mẹ  
Không nỡ để một lần trái tim đau xé  
Bền bỉ tháng năm tạ lỗi kiếp người.

Đất nước nghìn năm lửa cháy dầu sôi  
Bao người vợ ngóng chồng cạn khô nước mắt  
Giấu vào đá nhịp tim yêu bất diệt  
Chẳng mềm lòng khi thác đổ, mưa giăng.

Chỉ mình anh đủ sáng cả mùa trăng  
Cuộc chờ đợi âm thầm bao thế kỷ  
Là huyền thoại tình yêu chung thủy  
Núi ngàn đời mang dáng Vọng Phu.

## Đồng Văn

Sông Nho Quế chảy mềm dáng núi  
Đá tai mèo chót vót tầng mây  
Chợ phiên vừa tan. Bên chảo thắng cố  
Chàng trai Mông say rượu hay say tình?

Lũng Cú ơi - mái nhà Tổ quốc  
Loong coong nhạc ngựa khuất rừng xa  
Bóng áo biên phòng nơi ải bắc  
Hòa vào cây vào đất ông cha.

Đèo dốc chênh vênh xô lệch những nếp nhà  
Như tổ chim gá vào lưng núi  
Không có núi nào cao hơn đầu gối  
Người Mông mang mùa màng trên lưng.

Đợi mưa em tắm ánh trăng ngàn  
Đợi tiếng khèn quên thời con gái  
Bếp lửa bập bùng khí thiêng biên ải  
Đêm Đồng Văn rừng đá bật mùa xanh.

## Câu vông

Câu vông bắc qua cơn dông  
Cổ tích suối Nhì em kể:  
- Chàng ơi thuở ấy biên thùỵ  
Đèo mây gặp ghềnh vó ngựa

Câu vông bắc qua tiếng chiêng  
Mặt trời chụm ba hòn núi  
Lửa cháy một thời biên giới  
Áo lính xanh vào mênh mông

Ai người bên kia cơn dông  
Cho lòng chợt mưa, chợt nắng  
Tiếng chim đầu cành chín mộng  
Bâng khuâng rơi xuống tay người

Xa xôi mấy là xa xôi  
Em ghìm câu Sli hẹn ước  
Khăn thêu hội mùa năm trước  
Đừng tan theo sắc câu vông.

## Giấc mơ cao nguyên

Và bàn tay tìm gặp bàn tay  
Hòn than đỏ cháy trong lòng ngực  
Hương sầu riêng thơm vào mái tóc  
Ngủ đi em giấc mơ cao nguyên.

Ngủ đi em thác Drai H' Ling  
Đỏ ngang trời hóa dòng Sê Rê Pốc  
Dòng sông trôi như không có thật  
Hoa dam tang vương vấn điều gì.

Có ai đâu mà cứ thâm thi  
Mà ánh mắt giấu vào ánh mắt  
Cơn mưa xanh tưới nhuần mặt đất  
Ba dan hồng lưu dấu người đi.

Có ai đâu mà cứ thâm thi  
Khi buôn làng công chiêng đã nổi  
Cả đất trời cao nguyên vào hội  
Men rượu cần thẳng thốt trên môi.

## Vi hành

Sương mờ lay dải trúc xanh  
Đường xưa Vua chọn vi hành lối xuân  
Quanh năm võng lọng triều thần  
Tìm manh áo vải làm dân một ngày

Kiếp người chìm nổi đắng cay  
Mưa chưa khắp đất nặng đầy nỗi quê  
Quan tham rõ mặt chú hề  
Người trung đầu quản đường về chông gai  
Biển thì rộng, sông thì dài  
Ếch ngồi đáy giếng ngóng hoài trời cao

\*

Vua không là trời  
Chỉ có lòng nhân, con mắt nhìn thấu tỏ  
Người thăm thầy học cũ  
Tóc râu giờ mây bay  
Lại tìm bạn xưa - thợ cày nơi xóm nhỏ  
Mồ hôi chan vật vã những mùa vàng  
Hạt thóc công trên lưng cả những lệ làng.

\*

Nắng lên, nhịp bước xuân sang  
Đường xa mới một ngày đàng, Vua đi...

## Khúc ru lá

Nắng như tà áo mỏng  
Phơi tán cây đại già  
Ngõ chùa hương thoang thoảng  
Tiếng mõ chìm trong sương

Đông qua rồi xuân tới  
Lốc cốc nhịp luân hồi  
Niệm Nam mô Bồ tát  
Vơi bể khổ kiếp người

Nỗi oan không có lời  
Giếng thì xanh thăm thẳm  
Bao nhiêu là mưa nắng  
Trong nỗi niềm đá xanh

Xưa có nàng yếm đỏ  
Lạc trong chiều u mê  
Sợ mưa tình giăng mắc  
Líu ríu sang mùa hè

Khát khao từ độ ấy  
Cháy bỏng đến bây giờ  
Nên chi miền lá thắm  
Hắt sáng lên côi mơ.